

V VARNEM OBJEMU DOMA

MOJI DOMOVINI

Blagor tebi, slovenska domovina!
Na trdni skali tam stojiš!
Kako dolgo še,
sprušujem se, zdržala boš?

Tako lepa in cvetoča,
v vseh časih leta ...
Res ne vem,
kaj se nam obeta.

Ko tako gledam in strmim
v negotov vsakdan ...
Trenutna zmeda, prestrašeni ljudje,
zaprti v domove svoje ...
Le kaj dogaja se?
Odgovora nihče ne ve.

Zopet rada bi svobodo,
prijatelje ob sebi.
Sprehod po naši lepi domovini.
Predvsem pa vleče me v šolo,
kjer lepi so spomini.

Tia Jančič, 7. a

ŠOLA DOMA

Računam, pišem, se učim,
vsak dan novo nalogo dobim.
Pridno opravljam naloge
in na njih ne gledam kot na nadloge.
Moja mami mi pri nalogah pomaga
in se trudi tudi, ko moja glava omaga.
Komaj čakam, da se šola odpre,
saj pogrešam sošolce že vse.

Sara Kozoderc, 6. a

KORONAVIRUS

Koronavirus je na prostosti,
mi smo v hiši zaprti -
to niso norosti.
Virus že nevaren je,
kaj bi pa bilo šele,
če bi govorili le?

Ukrepov se treba je držati
in zato doma ostati.
Tudi šolo so zaklenili,
domači šoli nas prepustili.
Učitelji nam pošiljajo snovi,
da ne skrenemo s poti.

Doma ni tako,
kot je v šoli bilo.
A bomo že zdržali,
in vse od sebe dali.
Četudi težje je predelati snovi,
ko ti jih učitelj ne razloži.

Le upamo zato,
da epidemija hitro mine.
Saj znanje je zlato
brez omejene količine.
Do takrat pa doma ostanimo,
brez družbe kak mesec potravimo.

Miha Vaupotič, 7. a

KDOR ČAKA, DOČAKA

Zdaj so taki časi,
časi, ko življenje teče počasi.

Vsakdo mora čakati,
a ura ne neha tiktakati.

V življenju se dosti čaka,
a kdor čaka, dočaka.

Kdaj bo konec epidemije,
zakaj dež še zmerom lije?

Kdaj bo prišlo poletje,
kdaj bo minilo še kakšno desetletje?

Je včasih treba dolgo čakati
ali pa hitro dočakati.

Tija Tamše, 7. a

KARANTENA

VEČ IZ ŠOLE NE HITIMO IN
S PRIJATELJI SE NE VESELIMO.

DOMA SMO IN SE UČIMO,
V NARAVO HODIMO.

NA RAZDALJI OD LJUDI,
DA NE OKUŽIMO SE VSI.

DOMA ČAS PREŽIVLJAMO Z DRUŽINO
IN IZMISLIMO SI KAKŠNO RIMO.

SKRB ZA HIGIENO JE ZELO POMEMBNA
IN V TAKŠNIH ČASIH ŠE BOLJ POSEBNA.

KORONAVIRUS LAHKO NEKOLIKO ZAUSTAVIMO,
ČE NA HIGIENO NIKOLI NE POZABIMO!

ZOJA KAUCĀEVIĀ, 6. A

POĀUTJE

PoĀutim se teŹko,
kakor bi nosil slona na rami.
Ni lahko Źiveti doma,
ko smo Āisto sami.

Ko ĀloveŹtvu grozi majhen, neviden nasprotnik,
se te boji Źe tvoj lastni sorodnik.

PoĀutim se bedno,
kakor bi minila dva veka,
a to je pomembno,
da ne ogroŹam soĀloveka.

BlaŹ Bogdan, 9. b

Sem Hana.

Pogosto mi mami doda besedo banana, tako da sem Hana –banana.

Sem vesela, nasmejana, zgovorna, nagajiva.

Redko prestraŹena, Źalostna, jokava.

Zadnje Āase pa temu ni tako,

koronavirus je priŹel in nas vse prizadel, omejil in prestraŹil.

PogreŹam Źolo, prijatelje, pogreŹam svobodo

DolgĀas mi ni, saj v hiŹi z velikim vrtom in dvema psoma Źivim.

Tu pa sta še ati in mami, ki sta na srečo v teh časih z mano doma in se s svojo Hano tudi veliko ukvarjata.

Včasih sem imela veliko velikih želja, sedaj moja želja ni velika, je le: da ostanemo vsi zdravi, da korona hitro mine in čimprej iz naših življenj izgine.

Hana Kolednik, 7. a

SEZNAM DOMAČIH OPRAVIL V ŠOLI OD DOMA

Dnevi med tednom

9.00 Vstajanje in zajtrk
9.15 Oblačenje in umivanje zob
9.30 Delo za šolo
14.00 Kosilo
14.45 Prosti čas – branje, risanje ...
15.30 Pomoč staršem – vrtnarjenje, pospravljanje ...
17.30 Igranje družabnih iger z družino
19.30 Pogovor z babico po telefonu
20.00 Večerja
20.30 Igranje s kužkom in muckom
21.45 Priprava za spanje
22.00 Spanje

Vikend

10.00 Zbujanje in zajtrk
10.30 Oblačenje in umivanje zob
10.45 Pomoč staršem
12.00 Delo za šolo
13.00 Pomoč sestri pri kuhanju kosila
14.00 Kosilo
14.30 Počitek
15.00 Pomoč staršem
17.00 Sprehod
18.00 Igranje s kužkom in muckom
18.30 Igranje družabnih iger
19.45 Večerja
20.15 Pogovor z babico po telefonu
20.30 Oglad najljubše serije
22.30 Priprava na spanje
23.00 Spanje

Pia Lobenwein, 8. b

PAZI, DA SEBE IN DRUGIH NE OKUŽIŠ

Družina Novak je nekega dne po radiu slišala novico: »Od ponedeljka dalje bodo vse šole po Sloveniji do nadaljnjega zaprte!«

Otroci so vprašali: »A to pomeni, da bo pouk potekal na daljavo?«

Mama jim je odgovorila: »Da. Morali se boste obnašati, kot da ste v šoli.«

Oče jim je dejal: »V ponedeljek se boste morali pridno učiti.«

Otroci so prikimali: »Da.«

Starša sta v en glas dejala: »Higiena je zelo pomembna. Saj veste. In z nikomer se ne bomo družili zaradi svoje varnosti in varnosti drugih.«

Otroci so dejalo: »Prav. Saj nam ne bo hudega.«

Mama je v ponedeljek dejala: »Tako, vsak naj naredi to, kar mora.«

Oče jim je dejal: »Kar pridno na delo! Če potrebujete pomoč, me pokličite.«

Zoja Kaučevič, 6. a

Ko nam je dolgčas, pišemo pravljice ...

ČAROBNA PTICA

Bila sta brat in sestra. Sestra je bila stara dvanajst let, ime ji je bilo Hana. Brat je bil star devet let. Ime mu je bilo Jure. Živel sta sama v zapuščeni stari hiši v gozdu. Vsak dan sta hodila v gozd na sprehod.

Nekega dne sta bila na sprehodu in prišla sta do jezera. Tam je bila zlata ptica. Imela je zlomljeno krilo. Vzela sta jo k sebi. Skrbela sta zanjo. Nista imela veliko kruha. Bila sta zelo prijazna in sta še ptici dala kruh. Nista vedela, da ta ptica uresničuje želje. Zнала je tudi govoriti. Zvečer, ko sta šla spat, sta se pogovarjala, kje bosta dobila hrano. Ptica je poslušala. Uresničila jima je željo, ker sta ji pomagala.

Zjutraj sta se zbudila in na mizi je bilo veliko hrane. Spraševala sta se, od kod je prišla vsa ta hrana. Ptica je spregovorila: »Bila sta zelo prijazna do mene. V zameno sem vama dala vso to hrano. Če me bosta še potrebovala, me pokličita.« Dala jima je čarobno piščal. Rekla jima je: »Samo zapiskajta v piščal in prišla bom.« Bila sta srečna.

Nekega dne se je Jure igral ob reki in je padel vanjo. Hana ni vedela, kaj naj naredi. Zapiskala je v piščal. Prišla je ptica. Ker je bila čarobna, je Juretu pomagala iz reke. Zelo lepo sta se zahvalila ptici. Prosila sta jo, če bi jima uresničila njuno največjo željo: da bi imela lepo veliko hišo.

Uresničila jima je željo. Jure jo je prosil, če bi živel z njima. Ptica je rekla: »Nočem vama biti v napoto.« Oba sta rekla, da jima ni. Ptica je rekla, da bo z veseljem živel z njima. Bila sta zelo vesela. Vsak dan so se igrali. Jure in Hana sta bila zelo vesela, ker se jima je življenje kar naenkrat polepšalo. Vsi trije so srečno živeli do konca svojih dni.

Urška Kerin, 6. a

ČUDEŽNA PLANIKA

Nekoč pred davnimi časi je živel Karel. Imel je le očeta, ki je imel hudo neozdravljivo bolezen. Karel je zato sam prodajal kozje mleko. Neki kmet mu je povedal, da na gorski planoti raste čudežna planika, ki ti izpolni vsako željo, če si dobrega srca. Karel je sklenil, da odide iskat planiko.

Drugo jutro se je odpravil v gozd. Tam je srečal pisanega medveda. Karel se je začudil: "Joj, kakšne barve pa si? Takšnega medveda še nisem videl." Medved mu je odgovoril: "Pojedel sem začarane robide in zato se mi je spremenila barva kože." Karel ga je vprašal, če je mogoče že slišal za čudežno planiko. Ker je medved začutil, da je Karel dobrega srca, mu je dal čarobni kompas in mu povedal, da ga bo to pripeljalo do planike. Karel se mu je hotel zahvaliti za kompas, ampak medveda več ni bilo.

Nato je odprl ta čudežni kompas, ki ga je pripeljal do potoka. V potoku je zagledal zelo čudnega potočnega raka. Ta rak je imel namesto klešč človeške roke. Karel ga je vprašal: "Zakaj imaš roke?" Rak mu je odgovoril: "Zaradi čarovnice, ki me je uročila." Karel ga je vprašal: "Ali mogoče veš, kako naj najdem čudežno planiko?" Rak mu je prinesel magično vodo v steklenički. Karel se mu je hotel zahvaliti, ampak raka več ni bilo.

Karel je nadaljeval svojo pot. Prispel je do skale. Tam je srečal ogromnega svizca. Karel ga je vprašal: "Ali mogoče veš, kje lahko najdem čudežno planiko?" Svizec se je začudil: "Ali se me ne bojiš?" Karel mu je odgovoril: "Ne!" Svizec ga je zopet vprašal: "Kako to?" "Ker si začaran kot vse druge živali," je rekel Karel. Svizec mu je dal čudežno lopato in nato izginil. Karel je končno prispel do gorske planote, kjer je našel to čudežno planiko. Na lopati je opazil, da piše: "Z lopato izkoplji planiko." Karel je to tudi storil. Nato ni vedel, kaj naj z njo. Na steklenički s čarobno vodo je pisalo: "Posadi jo na domačem vrtu in jo zalij s to vodo ter si nekaj zaželi." Karel je nato dal planiko v to čudežno steklenico in se odpravil nazaj domov. Doma je Karel takoj posadil planiko na domačem vrtu in jo zalil s čudežno vodo ter si zaželel, da bi se oče pozdravil. Prav tako pa ni pozabil na živali, ki so mu pomagale na poti do čudežne planike. Zato si je zaželel, da bi se tudi medved, rak in svizec spremenili nazaj v normalnega rjavega medveda, v raka s kleščami in v svizca normalne velikosti.

Vse želje so se Karlu tudi uresničile, saj je dokazal, da je uporabil čudežno planiko le za dobre namene. Čudežna planika pa je nato še dolgo cvetela na Karlovem vrtu.

Žan Kmetec Žökš, 6. a

NARAVA JE REŠITEV

Nekoč je živel majhen deček, ki si je želel pozornost. Ker pa je imel še tri sestre, se zanj niso zmenili. Vsak dan je odšel v naravo.

Nekega dne je pri kristalnem potoku zagledal metulja. Bil je veličasten. Imel je na stotine barv in vzorcev. Čez nekaj trenutkov se je prav ta metulj pojavil na dečkovi dlani. Oči, polne ljubezni, so bile usmerjene v metulja. Ta je naenkrat spregovoril in dejal, da tudi on išče prijatelja. Postala sta nerazdružljiva. Sklenila sta, da pojmeta po svetu.

Hodila sta dvanajst dni in prišla do čudovitega gozdička. Po sredini gozdička se je raztezala krasna jasa. Tam je bilo veliko metuljev. Lovila sta se. To lovljenje je bilo malce drugačno. Zvečer sta legla spat. Deček pod drevo, metulj pa v cvet tulipana.

Ko sta se zbudila, sta v bližini zagledala potok. Odšla sta se odžejat. Ob potoku sta zagledala deklici, imeli sta dolge rdeče lase. Bili sta bos, oblečeni v rožnati obleki. Deček jima je prisluhnil. Imeli sta čudovita glasova. V potoku sta si prali lase. Metulj je sedel dečku na ramo

in skupaj sta odšla do deklic. Tudi onidve sta se počutili zapostavljeni. Preko mostička so skupaj odšli do drevesa z rožnatimi cvetovi.

Postali so prijatelji in že naslednji dan odšli na pot. Ob lepi koči, ki je bila zapuščena, so zagledali staro kolo mlina. Z njim so se podili po griču. Podajali so si ga. Nato je izza vogala prihitel pes. Zelo so se prestrašili. Kolo so pustili v dolini. Iz travnate bilke so naredili zapestnice, ki so predstavljale njihovo prijateljstvo. Metuljček jim je rekel, da se še nikoli ni tako zabaval.

Njihove družine so jih že iskale. Zapestnice so jih za vedno varovale in za vedno so ostali prijatelji.

Zoja Kaučevič, 6. a

POBEG NA BEGU

V tej zgodbi bo veliko angleških imen, zato vam jih bom na začetku po mojih zmožnostih prevedel v slovenščino. Na primer: Royal Ghost (duh), Magic Archer (magični lokostrelec), Bowler (ni prevoda oz. tisti, ki bovla), Barbarians (barbar), king (kralj), princes (princesa) in pa še tower (stolp). Te angleške besede bom uporabljal v besedilu. (Ves koncept in imena so vzeta iz video igre, ki jo zelo rad igram).

V tej zgodbi se zgodi veliko stvari. Pa pojdimo od začetka. Bili sta rdeča in modra stran. Vsaka stran je imela svoje towerje na trinajsti stopnji (levelu). Vsak dan sta opravili veliko borb. Igra je potekala tako, da je vsaka stran imela elixir in stem elixirjem si je vsak king lahko kupil karto ali več kart, ki jih je nato dal na svojo polovico polja. Te karte so se pri priči začele premikati proti nasprotnikovi strani. Ko si podrl prvi princes tower, si lahko postavil nekaj polj preko polovice samo na stran, na kateri si podrl princes tower. Seveda sta kinga vsak na svoji strani vedno kovala neke boljše decke (8 kart, ki jih uporabljaš med igro in ti jih nikoli ne zmanjka). Tako je rdeči ustvaril metta oz. deck, ki ga potem uporablja veliko različnih ljudi. Notri so bili mini peka (dela veliko škode), magic archer in giant (veliko življenja srednje veliko škode).

Vsi kingi so začeli uporabljati ta deck. Enostavno vse je imel tank (giant), veliko škode je povzročal in enostavno je bil najboljši. Po vseh novicah je bil in zato se je tudi začel širiti. Veliko časa je bil popularen, potem pa so v igro dodali NOVO KARTO; imenovala se je Royal Ghost. Ko so jo igralci preizkusili, se jim je zdela dokaj v redu. Ko pa so jo dali skupaj z mini peko in ostalimi, pa se jim je zazdelo zelo dobro. Edini problem je bil, da je Royal Ghost bil že star in je že opravil svoje delo. Namreč ko je bil še živ, je bil tudi najboljša karta v igri.

Vse boje je zmagal, a nato je nekega dne izgubil. Neka zelo močna karta ga je pokončala in za vse kinge je bil to zelo žalosten čas. Vsi igralci so se zbrali na njegovem pogrebu, še celo tisti, ki ga je s svojo karto uničil. "Joj, zakaj sem ga pokončal?" si je mislil igralec. Na žalost so ga takrat izgubili, ampak niso vedeli, da se bo nekega dne vrnil.

Vsi so ga začeli spet uporabljati. On pa tega ni želel. Z vsemi kingi se je pogovoril in jih rotil, naj ga ne uporabljajo. A oni ga niso ubogali. Vsi so mu odvrnili: "Ne, enostavno predober si, oprost." Bil je zelo jezen, ker ga niso ubogali. Imel je sicer krono in kdo za vraga se ne ustraši duha s krono?

Skoval je načrt, kako bo pobegnil. Pobegnil bo med nekim zelo napetim bojem, se je odločil. Ko se bosta borila dva s 7000+ pokalčki, je sklenil, da bo pobegnil, ker ga nobeden ne bo videl. Ko pride do roba arene, si bo sposodil lopato nekega rudarja in z njo skopal luknjo pod zidom. Mislil si je, da bo šlo vse kot po maslu. No, ko pa je nastopil dan pobega, ga je bilo

malo strah. Še vedno ne morem verjeti, da ja bilo duha strah. Spakiral je vse svoje stvari in se odpravil.

Med pobegom so ga na njegovo nesrečo opazili. Vsi so šli za njim, on pa je kopal, kakor hitro je lahko. Na srečo je zadnjo sekundo pobegnil. Nato je hodil dneve in noči, ostali pa so ga iskali. Prišel pa je do neke vasi. Nikoli je še ni videl, zato se je zelo začudil. Tam se je brez dovoljenja vselil pod zemljo in živel in počival še dolga leta.

Jakob Jože Suhadolnik, 6. a

ZANIMIV MARTIN IN NJEGOV PLJASK

Nekega leta se je rodil pameten deček po imenu Martin. Bil je zelo radoveden in zanimiv deček. Že od malih nog je hotel nekaj ustvarjati. Ko pa je bil star šest let, se je začel ukvarjati s temi stvarmi resno. Prvi njegov izum je bil računalniški ojačevalec, ki je omogočil Martinu boljše in hitrejše reflekse v igricalah. Tako je izumljal in odraščal dalje in dalje.

Ko je bil star štiriindvajset, let so ga sprejeli v IPS. To je bila najboljša fakulteta za izume. Imenovala se je Izumiteljski program Slovenije. Martin je bil takrat zelo vesel. Med tem časom na fakulteti se je tudi posvečal svojemu novemu izumu, ki bi lahko stvari povečal ali pa pomanjšal. Po nekaj letih testiranja mu je le uspelo. Ko se je zbudil in naredil še dvestotriintrideseti poskus, je bil presenečen. Izum je poimenoval Pljask.

Z ravnateljem IPS-ja se je dogovoril za predstavitev Pljaska pred vso fakulteto. Ko pa je čez en teden imel predstavitev, Pljaska ni nikjer našel. Iskal je in iskal, dokler ni obupal. Ko je prišel v šolo in povedal, da ne najde Pljaska, so ga vsi imeli za lažnivca. Martin je takrat postal jezen in si zadal, da ga bo bo poiskal.

Začel je naslednji dan in pri tem mu je tudi pomagal njegov prijatelj Albert. Skupaj sta preiskala njegovo sobo. Pljuska ni bilo. Našla sta pa odtise čevljev. Takrat se je Martin spomnil, da danes ravnatelja ni bilo v šolo, kar mu je bilo zelo sumljivo. Z Albertom sta naredila tablo "sumljivcev". Prvi je bil ravnatelj.

Naslednji dan je Martin vprašal ravnatelja, če kaj ve o Pljasku. Ravnatelj je izgledal zelo prestrašen. Zanikal je, a Martinu je dal s tem odgovor, da je bil on. Martin je doma raziskoval po spletu in našel novice, da je nekdo pred leti ukradel nek izum, imenovan Elis. Elis je omogočil, da se lahko roboti obnašajo kot ljudje. Posumil je, da je tudi ta izum ukradel ravnatelj.

Martin se je naslednji dan odločil, da bo vdrl v ravnateljstvo hišo. To je tudi storil. V hiši je našel Pljaska in hitro poklical policijo. Ravnatelj je dobil denarno kazen in tri leta zaporne kazni. Martin je tako bil spet srečen in na fakulteti je dobil priznanje za najboljši izum leta.

Filip Vidovič, 6. a